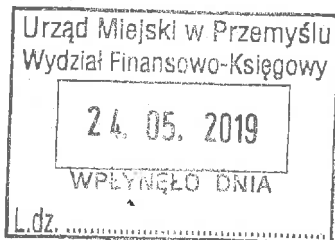

PNW.074.54.2019

Przemyśl, dnia 24 maja 2019r.

Pani
Janina Kania
Naczelnik Wydziału
Finansowo – Księgowego
w/m

W nawiązaniu do wniosku z dnia 20 maja 2019r. nr FK.3222.15.7.2019 w sprawie wyrażenia opinii dotyczącej interpretacji art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2019, poz. 118) wskazuję ;

Art. 10 ust. 1 w/w ustawy stanowi, iż wierzycielowi od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 , przysługuje od dłużnika , bez wezwania równowartość kwoty 40 euro , według średniego kursu euro ogłoszonego przez NBP ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc , w którym świadczenie stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności . Jeżeli koszty odzyskiwania należności przewyższają równowartość 40 euro , wówczas wierzyciel posiada zwrotu różnicy ponad 40 euro , jednak do uzasadnionej wysokości (ust. 2 art. 10) . Zasady te dotyczą jedynie transakcji handlowych , z zastrzeżeniem art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy (art. 10 ust. 3) .

Legalna definicja transakcji handlowych zawarta jest w art. 4 pkt 1 ustawy , i zgodnie z nią transakcją handlową , jest umowa , której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi , jeżeli strony , o których mowa w art. 2 (a więc również jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu ustawy o finansach publicznych) , zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością . Definicja transakcji handlowych i odniesienie jej do konkretnego stanu faktycznego , tj do konkretnej umowy, będzie rozstrzygała , czy w przypadku konkretnej wierzytelności z zapłatą , której dłużnik się spóźnia będzie miał zastosowanie ust 1. Art. 10 czy też nie . Generalnie przyjmuje się , iż transakcjami handlowymi są umowy zawierane w obrocie dwustronnie profesjonalnym oraz umowy zawierane w trybie zamówień publicznych. Decydujące znaczenie przy ustalaniu czy konkretna umowa mieści się w kategorii transakcji handlowej , ma ustalenie czy jest to dostawa towaru lub usług i czy ma charakter odpłatny . Ponadto istotne jest czy zawierane umowy są wynikiem realizacji wyłącznie zadań publicznych , co z reguły wiąże się z określonym przeznaczeniem dochodów , czy wykraczają poza taki obowiązek. Ponadto do kategorii transakcji handlowych na pewno nie można kwalifikować tych czynności prawnych , które skutkują pobieraniem opłat publicznoprawnych . Ocean czy dana czynność prawna mieści się w kategorii transakcji handlowej dokonywana musi być w sposób indywidualny , w oparciu o konkretne stany faktyczne , dlatego opiniujący nie odnosi się do pkt 6 wniosku o opinię . W oparciu o powyższe rozważania każdą czynność można ocenić , aby dokonać jej kwalifikacji .

Odnosząc się do pytania zawartego w pkt 7 stwierdzam , iż opłata za korzystanie z przystanków wynikająca z ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. – o publicznym transporcie zbiorowym (Dz.U. 2018, poz. 2016 ze zm.) – art. 16 – ma charakter publicznoprawny , co

wyklucza pobieranie rekompensaty wynikającej z art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych .

Odnosząc się do pytań zawartych w pkt 1-5 wniosku o opinię , należy odnieść się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015r. sygn. akt III CZP 94/15 , który stwierdził; „Rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro ; przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty (....) , przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania , że koszty te zostały poniesione . Roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust.4 tej ustawy ”. Z treści uzasadnienia uchwały Sądu najwyższego wynika , iż uprawnienie wierzyciela wynikające z art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych jest niezależne od spełnienia jakichkolwiek dodatkowych warunków poza tymi , które wynikają z ustawy. Wierzyciel uprawniony jest do żądania opłaty chociażby nie poniósł żadnych kosztów odzyskiwania swojej wierzytelności . Uprawnienie do opłaty rekompensacyjnej nie zostało uwarunkowane od zamieszczenia właściwego zapisu w umowie , jest to uprawnienie ustawowe. Nie ma natomiast przeszkód , aby takie zapisy w umowach zamieszczać , ale będą one miały znaczenie jedynie informacyjne . W mojej ocenie jednostka samorządu terytorialnego zobligowana jest do naliczenia opłaty rekompensacyjnej, oczywiście w sytuacji istnienia transakcji handlowych , gdyż jej obowiązkiem ustawowym jest ustalenie przysługującej jej należności i ich dochodzenie , działanie przeciwne może stanowić naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Nie można wykluczyć , iż w niektórych przypadkach żądanie rekompensaty 40 euro może zostać uznane za nadużycie prawa . Nie mniej jednak obawa przed taką sytuacją nie stanowi powodu do odstąpienia żądania . Art. 5 kc. Może być stosowany wyjątkowo , tylko w takich sytuacjach , gdy wykorzystywanie uprawnień wynikających z przepisów prawa prowadziłyby do skutków nieaprobowanych ze względu na zasady współżycia społecznego. Ocena czy taka sytuacja ma miejsce uzależniona jest od konkretnego stanu faktycznego , i z reguły jest ona dokonywana na wniosek osoby zobowiązanej . Wniosek taki powinien być , w mojej ocenie , rozpatrywany w kategoriach ulg , natomiast gdy taki zarzut zostanie podniesiony na etapie postępowania sądowego , będzie podlegał ocenie sądu .

Radca Prawny

mgr Jolanta Frydlewicz

FK.3222.15.7.2019

Przemyśl, dnia 20-05-2019r.

**Biuro Prawne i Nadzoru
Właścicielskiego**

w/m

Ustawa z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2019 poz.118 t.j.) art. 10

1. Wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności.

2. Oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę.

3. Uprawnienie do kwoty, o której mowa w ust. 1, przysługuje od transakcji handlowej, z zastrzeżeniem art. 11 ust. 2 pkt 2.

W nawiązaniu do powyższego proszę o opinię prawną dotyczącą stosowania art. 10 w/w ustawy:

- 1) Czy treść art. 10 w/w ustawy kreuje obowiązek, czy jedynie uprawnienie wierzyciela, z którego może skorzystać, ale nie musi.
- 2) Czy ustawa o finansach publicznych zobowiązuje Gminę do stosowania przepisów art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych tj. w przypadku nienaliczenia i niepobrania od kontrahenta rekompensaty, Gmina narusza przepisy uofp (art.5 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych).
- 3) Czy rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 EURO przewidziana w art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych przysługuje wierzycielowi (Gminie) mimo, że kosztów odzyskania należności nie poniósł?.
- 4) Czy konieczną przesłanką do uznania roszczenia przez kontrahenta Gminy o zapłatę 40 EURO zasadne jest zastrzeżenie tego zapisu w umowie lub w wezwaniu do zapłaty.
- 5) Czy wierzyciel żądając rekompensaty 40 EURO w niektórych sytuacjach nadużywa swego prawa (art. 5 k.c.) np. w przypadkach takich kiedy

należność jest niska i nie przekracza równowartości kwoty 40 EURO i jak to się ma do uofp.

- 6) Czy naliczenie rekompensaty 40 EURO dotyczy także zaległych opłat z tyt.:
- wieczystego użytkowania gruntów Gminy Miejskiej Przemysł i Skarbu Państwa w przypadku gdy wieczystym użytkownikiem jest osoba prawna lub osoba fizyczna prowadząca działalność na gruncie będącym w wieczystym użytkowaniu i wieczyste użytkowanie zostało ustanowione od 01. 05. 2004r. (czyli po wejściu w życie ustawy o VAT),
 - przekształcenia prawa wieczystego użytkowania w prawo własności,
 - opłaty przekształceniowej,
 - kary umownej wynikającej z nienależytego wykonania umowy,
 - sprzedaży biletów za wejście do podziemi,
 - należności za bloki opłaty targowej (transakcje z podmiotami określ. w art. 2 uotzh).
- 7) Czy rekompensatę w wysokości 40 EURO należy pobrać przy opłatach za korzystanie z przystanków komunikacyjnych, wynikających z umowy zwartej z przewoźnikiem na podstawie ustawy z 16 grudnia 2010r. o publicznym transporcie zbiorczym (Dz.U.2017poz. 2136).

Naczelnik Wydziału
Finansowo-Księgowego
JK
mgr Janina Kania

Otrzymują:

1. Adresat.
2. a/a.

20. 05. 2019 *JK*

UCHWAŁA

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

SSN Marta Romańska

Protokolant Bożena Kowalska

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo T.
przeciwko J. B. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Zakład
Produkcji Drzewnej "L." J. B. w S.
o zapłatę,
po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym
w dniu 11 grudnia 2015 r.
zagadnienia prawnego
przedstawionego przez Sąd Okręgowy w R.
postanowieniem z dnia 5 października 2015 r.,

"1. Czy rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 EURO, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013.403) przysługuje wierzycielowi mimo, że kosztów odzyskania należności faktycznie nie poniósł?

2. Czy konieczną przesłanką do uznania roszczenia o zapłatę 40 EURO za zasadne jest zastrzeżenie w umowie lub wezwaniu do zapłaty terminu płatności przekraczającego 30 dni?"

podjął uchwałę:

Rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013, poz. 403), przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione.

Roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. rozpoznając apelację powoda - Skarbu Państwa Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo T. powziął istotne wątpliwości i na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne sformułowane w sentencji swojego postanowienia z dnia 5 października 2015 r. Zagadnienie to powstało na tle następującego stanu faktycznego.

Powód - Skarb Państwa Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo T. zawarł z pozwanym – J. B., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Zakład Produkcji Drzewnej „L.” J. B. w S., umowy sprzedaży drewna. Umowy te zobowiązywały powoda do przeniesienia własności i wydania pozwanemu przedmiotu umowy, a pozwany zobowiązał się w nich odebrać towar w terminie zgodnym z harmonogramem oraz zapłacić powodowi cenę za odebraną część drewna. Powód wystawił pozwanemu faktury z terminem płatności wynoszącym 30 dni. Pozwany dokonał zapłaty po upływie terminu, uiszczając także ustawowe odsetki za zwłokę w spełnieniu świadczenia.

Pozwem wniesionym w sprawie powód Skarb Państwa Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo T. domagał się zasądzenia od pozwanego J. B. kwoty 1 165,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wydania orzeczenia do dnia zapłaty. Powód podniósł, że pozwany, pomimo upływu terminów płatności określonych w fakturach regulował należność z dużym opóźnieniem. Powód naliczył pozwanemu kwotę równą 40 euro za każdą nieterminowo uregulowaną fakturę, od której wierzycielowi przysługiwały odsetki. Kwota dochodzona pozwem wynika z przeliczenia kursu euro ogłoszonego przez NBP ostatniego dnia roboczego poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie stało się wymagalne to jest 28 lutego 2014 r. i 31 marca 2014 r. Wyrokiem z dnia 12 marca 2015 r. Sąd Rejonowy powództwo oddalił.

Źródłem wątpliwości Sądu II instancji rozpoznającego apelację powoda jest, w przekonaniu tego Sądu, niejasna redakcja przepisów ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2013, poz. 403

celu społeczno-gospodarczego związanego zarówno z celem Dyrektywy jak i uregulowaniem art. 10 u.t.z.

Wracając jednak do literalnego brzmienia art. 10 ust. 1 u.t.z. można wyprowadzić wnioski, że ustawa zwalnia wierzyciela z prostego obowiązku wezwania dłużnika do zapłaty, co przemawia za uznaniem, że ekwiwalent 40 euro należy się automatycznie i wystarczy sam upływ terminu płatności, aby wierzyciel mógł żądać tej kwoty. Wydaje się zatem, iż wierzyciel winien wykazać przed sądem tylko fakt opóźnienia w zapłacie, aby roszczenie zostało uznane za zasadne.

Sąd II instancji wskazał także na problem z interpretacją pojęcia „transakcja handlowa” w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych co prowadzi do odmiennych ustaleń kiedy wierzyciel nabywa prawo do rekompensaty w wysokości 40 euro (art. 10 u.t.z. w zw. z art. 7 ust. 1 lub 8 ust. 1 u.t.z.).

Według części judykatury, jeżeli strony w łączącej ich umowie nie ustalą dłuższego niż 30 - dniowy termin płatności, to ich stosunek zobowiązaniowy będzie podlegał dyspozycji art. 7 ust. 1 ww. ustawy, co jednocześnie wyłącza zastosowanie art. 10 tej ustawy, a w konsekwencji prowadzi do odmowy zasądzenia kwoty 40 euro. Taka interpretacja wynika w powołaniu się wprost na literalne brzmienie art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 ustawy, gdzie wskazuje się, że wierzytelność o odsetki powstaje tylko w przypadku, gdy termin płatności przekracza 60 dni (w zw. z art. 7 ust. 3 ustawy) oraz termin płatności jest dłuższy, niż 30 dni (w zw. z art. 7 ust. 1 pkt 2 zw. z art. 5 ustawy). Wobec tego w orzecznictwie przyjmowano, że jeżeli strony w zawartej umowie zastrzegły 30 - dniowy termin zapłaty to powyższe regulacje nie mają zastosowania i odmawiały wypłaty kwoty 40 euro.

Według odmiennej linii orzeczniczej przyjmowano, że art. 7 ust. 1 ww. ustawy będzie miał także zastosowanie do umów, w których strony zastrzegły 30 dniowy termin zapłaty, a tym samym zastosowanie znajdzie art. 10 omawianej ustawy. W tych orzeczeniach powołując się na treść art. 7 ust. 1 ustawy wskazywano, że z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi bez wezwania, przysługują odsetki, chyba, że strony

uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie, 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Ponadto wskazywano, że ustęp 1 tej normy wymaga jedynie, aby rzecz dotyczyła: a) transakcji handlowych, b) co do których nastąpił termin wymagalności, c) w których wierzyciel spełnił swoje świadczenia, d) nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Według tego stanowiska, uznając, że brak jest podstaw dla przyjęcia, iż art. 7 ust. 1 dotyczy jedynie transakcji handlowych z terminem płatności powyżej 30 dni, wskazywano, że uregulowanie odnoszące się tylko do tych transakcji i to w określonym ściśle tam zakresie (od 31 dnia do wymagalności) znajduje się w art. 6 ustawy. Ponadto przyjmowano, że brak jest również podstaw dla twierdzenia, że art. 7 ust. 1 dotyczy jedynie transakcji handlowych z terminem zapłaty przekraczającym 60 dni, wówczas bowiem zbędne byłoby uregulowanie art. 7 ust. 3.

Sąd zadający pytanie prawne wskazał także, że wątpliwości związanych z interpretacją omawianych przepisów sygnalizowane są w doktrynie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. u.t.z. przewiduje surową sankcję w wypadku gdy dłużnik opóźnia się z spełnieniem świadczenia pieniężnego. Wierzycielowi w takiej sytuacji przysługuje nie tylko roszczenie o zapłatę odsetek, przewidziane w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 tej ustawy, ale dodatkowo równowartość kwoty 40 euro, jako rekompensata za koszty odzyskiwania należności. W związku z tym przepisem, Sąd przedstawiający zagadnienie prawne, dostrzegając, że literalna wykładnia art. 10 u.t.z., prowadzi do wniosku, iż kwota stanowiąca równowartość 40 euro, należy się jeżeli wierzycielowi przysługuje roszczenie o zapłatę odsetek, bez względu na to czy poniósł on szkodę oraz bez wzywania dłużnika do jej zapłaty, powziął jednak wątpliwości. Po pierwsze czy, przepisy wspomnianej ustawy nie stwarzają jednak podstawy do sformułowania wyjątków od bezwzględneho nakazu zapłaty kwoty 40 euro, gdy dłużnik opóźni się z zapłatą. Po drugie, wątpliwości wynikają z tego, czy bezwzględny obowiązek zapłaty 40 euro, nie narusza zasad słuszności,

tej nadwyżki. Chociaż ustawa tego wprost nie przesądza, to przez uzasadnioną wysokość należy rozumieć różnicę pomiędzy całkowitym kosztem jaki wierzyciel poniósł w związku z odzyskiwaniem należności, a kwotą stanowiącą równowartość 40 euro. Do obliczania tej kwoty oraz przesłanek od jakich zależy jej przyznanie stosować można tylko przepisy kodeksu cywilnego odnoszące się do naprawienia szkody spowodowanej nienależytym wykonaniem zobowiązania.

Możliwość wyłączenia lub ograniczenia uprawnienia wierzyciela do uzyskania równowartości 40 euro przewidzianego w art. 10 ust. 1 u.t.z. nie sposób doszukiwać się także w celu dla którego zostało ono ustanowione. Celem tym nie jest rekompensata wierzycielowi kosztów jakie poniósł on w związku z dochodzeniem należności odnoszących się do konkretnej transakcji, lecz skłonienie dłużnika do zapłaty w terminach określonych w ustawie oraz stanowiącej podstawę jej wprowadzenia do prawa polskiego, Dyrektywie 2011/7/UE. Skoro zaś celem tej Dyrektywy jest zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, to uprawnienie do żądania od dłużnika zryczałtowanego zwrotu kosztów odzyskiwania należności, należy postrzegać jako jeden ze środków służących realizacji tego celu. Podobnie jak obowiązek zapłaty odsetek nie jest związany z koniecznością wykazywania, że wierzyciel poniósł szkodę i że niewykonanie świadczenia w terminie było spowodowane okolicznościami, za które dłużnik ponosił odpowiedzialność, także obowiązek zapłaty równowartości 40 euro nie jest zależny od tych okoliczności. Celem jego wprowadzenia, podobnie jak celem ustalenia względnie krótkich terminów zapłaty, na co strony w umowach mają tylko ograniczony wpływ, było zwiększenie dolegliwości wobec dłużnika, który nie spełnia świadczenia w terminie. Prawodawca unijny uznał bowiem, że należy wprowadzić dodatkowe środki, które zapobiegać mają negatywnemu wpływowi jaki opóźnienia w płatnościach powodują dla płynności finansowej, a co za tym idzie finansów przedsiębiorstw. Wśród tych środków, które mają doprowadzić do zapewnienia naliczania odsetek za przekroczenie wprowadzonych dyrektywą względnie krótkich terminów zapłaty oraz przyspieszyć procedury ściągania należności, jest także zryczałtowana kwota zwrotu kosztów związanych z dochodzeniem należności (pkt 2, 3 i 12 Preambuły Dyrektywy 2011/7/UE.) Przyznanie wierzycielowi prawa do jej żądania nie ma na celu pokrycia środków jakie

poniósł on w związku z dochodzeniem należności w konkretnej transakcji, ale jest to kwota zryczałtowanych wydatków jakie wierzyciel zazwyczaj ponosi w związku z dochodzeniem takich należności. Podobnie jak konieczność zapłacenia odsetek za sam fakt opóźnienia, bez wykazywania szkody i bez wzywania dłużnika, obowiązek zapłaty takiej zryczałtowanej kwoty, ma skłonić dłużnika do regulowania jego należności w terminie.

Mając jednak na uwadze dolegliwość dla dłużnika takiej sankcji, do sądu orzekającego w sprawach o przyznanie równowartości 40 euro, należy zbadać, czy w okolicznościach konkretnej sprawy wierzyciel nie nadużył przyznanego mu prawa, biorąc pod uwagę art. 5 k.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 390 § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji swojej uchwały.

eb

Ustawa o Finans. publicznych.

Art. 59a. [Niedochodzenie małych kwotowo należności o charakterze cywilnoprawnym przypadających jednostce samorządu terytorialnego]

1. 2 Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może, w drodze uchwały, postanowić o niedochodzeniu należności o charakterze cywilnoprawnym przypadających jednostce samorządu terytorialnego lub jej jednostkom organizacyjnym wymienionym w art. 9 pkt 3, 4 i 13, których kwota wraz z odsetkami nie przekracza 100 zł, a w przypadku należności z tytułu rekompensaty, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych - jeżeli jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu w rozumieniu tej ustawy albo większa od tego świadczenia.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do należności powstałych w związku z realizacją:

1) zadań z zakresu administracji rządowej oraz innych zadań zleconych ustawami;

2) programów, projektów i zadań finansowanych z udziałem środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3.